

Diumenge,
CONCERTS
al **MuVIM**

25/03/18

BOREAS MÚSICA
Rigor i fantasia

Es pot qualificar de convencional la primera part d'aquest concert que conté exclusivament obres del període Barroc. Trobem aquí representats els pilars dels estils nacionals i alguns dels principals gèneres que caracteritzen l'època. Seguint la tradició en voga en els segles XVII i XVIII, tocarem obres originals per als nostres instruments i transcripcions que els permeten acostar el repertori.

Les poques composicions que ens han arribat del compositor francès Dornel (ca 1680-1756), destaquen per la integració de les tècniques de composició més modernes de l'època i per una escriptura rica en contrastos. La present sonata està inclosa en una col·lecció de sonates per a tres instruments melòdics iguals. Gaspard Le Roux és probablement un pseudònim i no falten les hipòtesis sobre la vertadera identitat del compositor. La seua obra és de gran qualitat i molt original, però escassa. S'inscriu en la gran tradició de clau del barroc francès com la d'Anglebert i de François Couperin. La versió de la suite inclosa al programa és per a clavicèmbal sol. No obstant això existeix una versió per a dos clavicèmbals i una altra per a trio d'aquesta mateixa obra.

Sosieguen, descansen és l'única obra vocal de la primera part del concert. Forma part de la sarsuela *Salir el amor del mundo* de Sebastián Durón (1660-1716), compositor espanyol considerat com un dels més grans de tots els temps. Aquesta ària porta, en la seua versió original, una part de viola de mà (*vihuela*) d'arc obligada i baix continu.

És un lloc comú afirmar que els *Concerti grossi* de Corelli van inspirar a nombrosos compositors des de l'època de la seua composició fins a l'actualitat. Schickhardt els va transcriure per a dues flautes de bec i continu en el mateix segle XVIII. El concert (Op.6 núm. 12) que serveix de model a aquesta sonata (Sonata a trio núm. 6) conté cinc moviments, dels quals Schickhardt només en conserva quatre. De la versió transcrita hem reemplaçat la *Sarabande* per l'Adagi original, per considerar aquest moviment com un dels més interessants de l'obra a nivell harmònic.

La segona part, en canvi, es pot entendre com una exploració dels recursos de l'agrupació. Basant-se en sòlids coneixements històrics,

s'ha reconstituït el repertori medieval a partir de facsímils utilitzant tècniques establides en l'època. *L'Estampida* de Robertsbridge (1320), descoberta en una biblioteca del Regne Unit, apareix sense títol en una col·lecció de peces escrites en l'estil de les estampides franceses, en concret, les del *Manuscrit du Roi* (1300). És una font especialment interessant per ser l'obra més antiga escrita per a orgue trobada fins als nostres dies. A la melodia "*Ave Donna Santissima*", treta del manuscrit més antic de música italiana en llengua vernacle (segle XIII), se li ha afegit l'acompanyament en bordó, pràctica habitual en l'època. Així mateix, s'ha posat una mesura a la melodia, seguint la informació aproximada disponible en el facsímil i el ritme declamatori natural del text. El repertori sefardita, que trobem representat en el programa amb les cançons *¿Por qué llorax, blanca niña?* i *La rosa enfllorece*, es va transmetre de pares a fills des de l'època medieval fins a l'actualitat. Trobem en aquestes interpretacions ancestrals una important font de recursos que ens han servit de model per a la creació de la nostra pròpia versió.

Encara que amb criteris estètics molt diferents, aquesta pràctica de recomposició d'obres ens ha permès tendir un pont cap a algunes de les composicions del segle XX, basades, així mateix, en la creativitat de l'intèrpret. És el cas de la composició de Stockhausen, el *Tierkreis*, que consisteix en dotze melodies, representant cadascuna un dels signes del Zodíac. Stockhausen dóna, en la introducció del cicle, unes instruccions per a la recomposició d'aquestes obres. Cada moviment es presenta en la partitura de forma esquemàtica amb una melodia i un esbós d'acompanyament per a un instrument harmònic. La instrumentació la determina l'intèrpret, segons la seua fantasia i els recursos disponibles. Hem inclòs quatre d'aquestes melodies en el programa. Per ser tan similar el concepte d'interpretació del repertori medieval i del *Tierkreis*, hem decidit elaborar una suite anant d'una època a una altra. Acabarem el programa amb una peça del segle XVII, *Marizápalos* d'un compositor anònim espanyol, en una versió parcialment improvisada, seguint una vegada més les pautes de l'època.

Diumenge, **CONCERTS** al **MuVIM**

Boreas Música. Rigor i fantasia.

Diumenge, 25 de març de 2018. A les 12 hores. Sala d'actes del MuVIM

Intèrprets: Laia Blasco López, soprano; Lidia Rodrigo Royo, clavicèmbal; Elisabeth Woltèche, flauta de bec i direcció.

Música de: L. A. Dornel (ca 1680-1756), G. Le Roux (1660-1701), S. Durón (1660-1716), A. Corelli (1653-1713), K. Stockhausen (1928-2007), F. Landini (1330-1397)

PRIMERA PART

Sonate Op. 3 núm.7

L. A. Dornel (ca 1680-1756)

Per a 3 flautes sense baix

Vivement

Lentement

Gigue

Suite V

G. Le Roux (1660-1701)

Per a clavicèmbal sol

Prelude

Allemande Grave

Courante

Sosieguen, descansen

S. Durón (1660-1716)

Per a soprano, flauta i baix continu

Concerto grosso Op.6 núm. 12

A. Corelli (1653-1713)

Arr.J. C. Schickhardt (1682 – 1762)

Per a 2 flautes de bec i continu

Prelude

Allegro

Adagio

Gigue

SEGONA PART

¿Por qué llorax, blanca niña?

Sefardí Anònim

La rosa enflorece

Sefardí Anònim

Tierkreis: Pisces

K. Stockhausen (1928-2007)

Ave Donna Santissima

del Laudorio di Cortona (1260-1291)

Tierkreis (1975): Aquarius

K. Stockhausen (1928-2007)

Tierkreis: Cancer

K. Stockhausen (1928-2007)

Estampida del Robertsbridge Codex

Anònim (1320)

Marizápalos

Anònim (S.XVII)

MuVIM

MuVIM
Museu Valencià
de la Il·lustració
i de la Modernitat

València|és|*música*

Entrada gratuïta · Aforament limitat

Pròxim concert: 29 d'abril

Carrer Quevedo 10, València · 963 883 730 · www.muvim.es